

— Може би мойтъ Петръ шеше да бжде такъвъ юнакъ, ако азъ можахъ да се видя съ него.

— Направдно рий чакаме; вѣща та мѣща юнакъ.

— Я погледви, сестре, вѣкой си прѣпуска на конь; не е ли това твѣйтъ юнакъ, или не е ли мойтъ Петръ? Ахъ, вѣрно знаахъ е; видишъ ли какъ той е пусналъ юздата и какъ търчи коня.

Дѣти сестри гледатъ. Това не е Турчинъ, не е галтия, не е киседжия; види на сѣдлото сѣкамъ ше падне, а ѣздачъ славенъ — ашинскъ господарь кога ѣзди на конь

— Ахъ го познавамъ; това е Давко, приятель на вѣждата, вѣсвийтъ откъслѣвъ другаръ. О! тѣй е юнакъ, съвѣръ е юнакъ, ше бжде и вѣйсодъ, както ми лейтъ Девиртъ. Въ недобръ день и въ недобръ часъ тѣй иде тутъ; рий го правяхме съ нашитъ молитви. Да се помислимъ за него! Дѣти жени паднаха на колѣнитъ и горѣщо се моляха съ слези на очитъ.

Младий Данко бѣше вече при тѣхъ, слѣве отъ коня и го пусна на свобода. Давко поздрави калугерката Мария както братъ подравлява най-любимата сестра, и тя съ него се поздрави като съ милъ братъ Българинъ,

Всичкиѣ трима тръгнаха за манастиря. Сивийтъ конь вървеше подиръ тѣхъ.

Чамъ-Дере.

Въ Чамъ-Дере чеуиики слѣдъ вечеринки; веселятъ се хиседжиятъ, хиседжиятъ въ Чамъ-Дере, на седегъ-тѣхъ села съ обрасналейтъ съ чамъ яртъ, дѣто вѣща челсѣвъ, който да не е хайдутинъ или киседжия, дѣто дѣтната се раждатъ отъ утробата на майка си съ прѣвѣние да станатъ сдвѣтъ или дугитъ, дѣто нито ханжката, нито дѣвѣйката не искатъ и да гледатъ ни на орача, ни на работника, и снѣи не е челсѣвъ, не е хижъ въ нейнитъ очи, който не е хайдутинъ или киседжия; дѣто сладкитъ ханжики и сладкитъ дѣвойки, за шегъ, колятъ съ ножове галтитъ, а за развеселявание душатъ търгоуцѣтъ съ вѣрши, дѣто вѣвращающитъ се дома ги